

[J. Chr. Jensen.]

kendes og inden der udstedes Byggeattest, og jeg har aldrig i min lange Byggetid hverken hørt eller set, at nogen har gjort Forsøg paa at snyde her.

Endelig siger det ærede Medlem:

„Isolering af Loftsetagen mangler fuldkommen. Byggevedtægten foreskriver et fast, velklappet Lerlag af 8 cm Tykkelse. Vi“

— altsaa det ærede Medlem og flere —

„har undersøgt disse Etager, og det viser sig, at der ligger nogle faa Lerklympespredder hen over de tynde Loftsbrædder, saadan at man overalt kan se de bare Brædder.“

Bygherren er her ganske simpelt blevet snydt, ganske simpelt hen blevet snydt for det Arbejde, som han havde Krav paa at faa udført, og som han har maattet betale. Murmesteren har maattet betale Murarbejdsmændene for at lægge 8 cm Ler op, idet jeg gaar ud fra, at der i Beskrivelsen har staaet, at der skulde være et 8 cm Lerlag, og det er udelukkende den paagældende Arkitekts Skyld, at Ejeren ikke har faaet det, som Beskrivelsen krævede; det maa helt og alene lægges paa Arkitekten eller paa hans Tilsyn, at Bygherren er blevet narret her. De eneste, der har lukreret paa dette Forhold, er Murarbejdsmændene, som har faaet Betaling af Murmesteren for de 8 cm Ler, som de altsaa ikke har baaret op.

Jeg henstiller for øvrigt til det ærede Medlem, idet jeg tror, det vilde være klogt, i Fremtiden ikke at indlade sig paa at docere Byggevidenskab, for det har det ærede Medlem ingen Forudsætninger for; jeg siger det for det ærede Medlems egen Skyld. Ganske vist erkender jeg, at han har uhyre Interesse for Boligproblemet, og den Tale, det ærede Medlem holdt i Dag, giver mig Indtryk af, at han har sat sig ind i mange Ting, som han ogsaa kan forstaa, men det rene Byggeri, som der er Tale om her, tror jeg det ærede Medlem vilde gøre klogt i at holde sig fra.

Jeg har saa endelig en Henstilling at rette til den højtærede Indenrigsminister. Anledningen hertil er, at vi sikkert alle er enige om, at den Tidsperiode, vi nu gennemlever, byder os at økonomisere paa alle Omraader, hvor det er gørligt. Det Forslag, jeg beder Ministeren overveje, kunde passen-

de have Titlen „Et Aars almindelig og tvungen Værnepligt for Kvinder mellem 16 og 20 Aar til Værn for Hjem og Børn“. Denne Tanke er slet ikke ny for mig, jeg har i mange, mange Aar ment, at man maatte komme dertil, og nu da Tiden er inde og Forholdene saadan, at man maaske mere end nogen Sinde har Pligt til at økonomisere netop paa dette Omraade, mener jeg, Sagen bør rejses og drøftes. Motiveringerne for dette Forslag er mangfoldige. Jeg skal kun lige fremhæve en enkelt til Belysning af Forholdene, som de er i al deres Nøgternhed i Dag.

I min Virksomhed har jeg Lejlighed til at se Tusinder af nye Lejligheder, hvor unge Ægtepar flytter ind, og jeg har Lejlighed til efter et halvt eller et helt Aars eller længere Tids Forløb at se disse Lejligheder igen for en meget stor Dels Vedkommende ødelagt paa Grund af de unge Husmødres fuldkomne Ukendskab til Rengøringsmidler og deres Anvendelse i Husgerning. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder om alle disse Forhold, men blot fremhæve nogle enkelte. Hvad der ødelægges af nye Lejligheder ved Uforstand, løber op til uanede Pengesummer Aar efter Aar — Pengesummer, som burde være sparet, hvilket kunde være gjort, hvis de unge Husmødre havde lidt mere Begreb om, hvordan saadanne Rengøringsmidler skal anvendes. Af endnu større Betydning er maaske, hvad der ødelægges i den daglige Husholdning paa Grund af Ukendskab til Husgerning i Almindelighed og Madlavning i Særdeleshed. Det lyder maaske underligt, at jeg som Mand taler om disse Ting, men det er alligevel ikke underligt, for vi har alle sammen — vi kunde det i alt Fald, hvis vi i Krigsaarene havde brugt vore Øjne — set, hvad der i disse Aar er opsamlet af saakaldt Spild. Ved nærmere Eftersyn vil man se, at store Dele af dette Spild havde kunnet anvendes til Menneskeføde, men er gaaet tabt ved Uforstand. Det er for øvrigt kun en lille bitte, bitte Del af dette Spild, vi nu og da har haft Lejlighed til at se paa Gaden eller andre Steder, hvor Spildet samles. Den allerstørste Del af disse faktisk spiselige Ting gaar direkte i Skarnkassen og derfra ud til Lossepladserne. Man har da ogsaa, naar man færdedes i Nærheden af Lossepladserne, kunnet se umaadelige Sværme af